

HOE REAGEREN WIJ?

In een vorig nummer werd gewezen op de tentoonstelling „Goede en Goedkope voeding” en op het werk van de diverse plaatselijke commissies voor huishoudelijke voorlichting.

Men zou denken, dat al deze belangloze arbeid wel zeer werd gewaardeerd. Niets is minder waar dan dat. In „De Proletarische Vrouw” b.v. wordt het telkens zo voorgesteld, als zou dit werk alleen maar dienen, om straks de steunnormen opnieuw te kunnen verlagen. En in het „Maandblad der Ned. Ver. van Huisvrouwen” schrijft een inzendster een lekedichtje naar aanleiding van de radiorede van Mevr. Castendijk—Jansen, waarin ze er op wijst, dat er zoveel voedsel verloren gaat, zelfs wordt vernietigd en waarin dit werk genoemd wordt: Economie van zotten. De redactie-commissie antwoordt hierop met een ander gedicht, waarin o.m. deze regels voorkomen:

„Bij al 't verkeerde, dat men ziet
Moet men één ding beseffen:
Het is heusch zoo eenvoudig niet
De crisis op te heffen.”

Zó is het. We mogen gerust wijzen op dingen, die ons verkeerd voorkomen, maar een geest van wantrouwen aankweken mogen we niet. Nu is het heel gemakkelijk de mentaliteit te veroordelen van hen, die spreken als de Proletarische Vrouw en als de inzendster van bovengenoemd gedicht. Maar dit ontslaat ons niet van de taak, de vraag te beantwoorden: „Wijzelf, hoe reageren wij?” Op onze eigen moeilijkheden, maar ook op die van het geheel?

Onlangs beweerde iemand, dat het voor de oudere generatie en voor de heel jongen gemakkelijker is zich aan te passen dan voor hen, die niets anders hebben gekend dan jaren van voorspoed.

De ouden weten nog te spreken van een tijd, toen de verdiensten, maar ook de eisen, weinig waren. De jongen hebben de moed der jeugd. Daar tussen staan zij, voor wie een ruime verdienste en het stellen van hoge eisen aan het leven een vanzelfsprekendheid is en altijd geweest is.

Hierin is veel waars. De brieven over het crisishuwelijk en nu weer de antwoorden op de vacantie-prijsvraag getuigen van een zich aan willen passen met behoud van het goede, dat we in de voorbijgegangene tijd gewonnen hebben. Niet het opgeven van eisen, die de gezondheid stelt, doch een

zoeken, hoe we met weinig middelen hieraan kunnen voldoen.

Ik voor mijzelf geloof, dat dit voor ieder persoonlijk in deze tijd de meest-juiste levenshouding is.

Maar dan komt nog de vraag naar onze verhouding tot de noden van het geheel. En hier past een zeer grote mate van bedachtzaamheid. Hier is nodig een begrijpend helpen. Neen, ik neem hen, die het alles van de verkeerde kant zien, niet in bescherming. Maar toch — stel u eens even in hun plaats! Zij willen ook wel eens wat nieuws hebben! Ze weten misschien weinig of niets van naaien af. En dan krijgen ze gedragen goed, dat gesleten is of niet past. En er zijn wel commissies van voorlichting, er is ook een blaadje „Huishouding van nu”, dat maar heel weinig kost en bestemd is om rondgedield te worden, maar toch — het leven stelt hen al voor zo heel veel moeilijkheden!

Ik was eens ergens op een plaats, waar verschillende leden van de Ned. Chr. Vr. Bond niet slechts gedragen kleren verzamelden, maar ze ook verstelden of er kinderkleding van naaiden, en pas dan werden ze weggegeven. Zouden er onder onze lezeressen niet zijn, die voor hetzelfde doel een club van Jonge Vrouwen konden oprichten? En maakt het niet een veel prettiger indruk, als je een netjes veranderd kledingstuk cadeau krijgt, dan wanneer je zo maar ziet, dat de draagster het weggaf, omdat ze er zelf niets meer aan had?

Niet ieder heeft de tijd om zo voor anderen bezig te zijn. Maar die het kunnen — doen zij het ook?

En onze hulp op allerlei ander terrein? Kan het niet wezen, dat de fout ook wel eens een beetje schuilt bij hen, die helpen, omdat ze zo heel erg laten voelen, dat ze een goed werk doen?

Dit is juist ook een terrein, waarin we van beide kanten de vruchten van ons christen-zijn hebben te tonen.

Denk maar eens aan de eerste christengemeente!

Op het brede terrein van het algemene, maatschappelijke leven kunnen we een dergelijke verhouding niet verwachten. Maar is het niet een veeg teken, dat we, misschien zelfs onbewust, die mogelijkheid ook uitschakelen, waar het ons leven als christenen van de twintigste eeuw betreft?

J. M. W.—W.